

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

EREIMBEN AZ IDŐ

*Oly vén vagyok már, mint a tenger.
Anyám szikla volt, apám a szél.
Ereimben az idő zizeg csak,
vésztartalékra hűtve a vér.*

*Anyám elfogyván sivatag lett.
Lépkedek rajta, mégsem lelem.
De csontja reccsen, felsikolt néha,
ha homokká lett testét eszem.*

*Apám nélkül csak holt víz a tenger,
ezért nem szűnhet ő soha.
Fuvolázik, ha éppen szerelmes,
s ha bűsz – búg, mint az orgona.*

*Én meg... tán váltott gyerek voltam.
Nem fogott semmi nevelés.
Mikor az enyéim eljöttek értem,
nyakamnak udvarolt épp a kés.*

*Lassan kölykeim szemei nyílnak.
Vadásznak. Felhajtják párjukat.
Újra indul a szerelem-évkör,
és létrehozzák majd másukat.*

*A Föld meg csak kereng billió éve,
mintha úzná az Isten ostora.
Részegült rovar jár úgy a fényre,
míg belobban szárnya, hímpora.*

*Valami felséges feromon hívja.
Már zümmögésén is hallani.
S mikor a lámpa utolsót villan,
unottan lecsapja Valaki.*